

TIRANT LO BLANC, assaig general

PERSONATGES

MISSATGER 1	FELIP DE FRANÇA
TIRANT LO BLANC	INFANTA RICOMANA
ERMITÀ	REI DE SICÍLIA
REI D'ANGLATERRA	REINA DE SICÍLIA
DONZELLA 1	EMPERADOR DE BIZANCI
DONZELLA 2	EMPERADRIU
DONZELLA 3	CARMESINA
DONZELLA 4	DIAFEBUS
BISBE	PLAERDEMAVIDA
LA BELLA AGNÈS	VÍDUA REPOSADA
SR. DE LES VILESHERMES	REI D'EGIPTE
	MISSATGER 2
	HERALD

ADAPTACIÓ LLIURE DE
ROGER LLOVET

ESCENA 1

*En primer terme, assegut a una taula, un home –Martí Joan de Galba- escriu un llibre: **Tirant lo Blanc**. Darrere seu, Joanot Martorell mira el que escriu.*

Martí Joan de Galba:

Lo cavaller que en armes fou lo fènix
i la que fou de totes la més bella,
morts són ací, en esta xica tomba,
dels quals el món ressona viva fama:
Tirant lo Blanc i l'alta Carmesina.

Així és com fineix lo llibre del valerós i ardit cavaller Tirant lo Blanc, príncep i Cèsar de l'imperi grec de Constantinoble, el qual fou escrit en llengua catalana per lo magnífic i virtuós cavaller Mossèn Joanot Martorell.

Joanot Martorell: Mes, per causa de la meua mort, només en vaig poder escriure tres parts, la quarta, que és la fi del llibre, va ser escrita pel magnífic cavaller Martí Joan de Galba i impresa a la ciutat de València al 1490.

Martí Joan: Però no, no patiu pas. No us llegirem tot el llibre, ni el representarem, faltaria més.

Joanot: Només hem volgut dramatitzar aquells capítols que ens han semblat més representatius o, que pel seu contingut altament educatiu, hem cregut que calia que coneguéssiu.

Martí Joan: Sres. i Srs., per a tots vostès...

Joanot i Martí Joan: Escenes de la vida de Tirant lo Blanc!!

ESCENA 2

Un vell ermità dormita damunt d'un llibre; entra a escena, muntant un cavall, Tirant lo Blanc.

Ermità: Gentilhome us demano que em vulgueu dir el vostre nom i com heu arribat en aquest indret del bosc, tant apartat, i per quines causes.

Tirant: Bon ermità, jo sóc Tirant lo Blanc, noble de Bretanya que s'encamina a Londres per assistir a les bodes del Rei d'Anglaterra amb la infanta més bella de tot el món.

Ermità: Així que aneu a ser armat cavaller? O, quins records que em desperten les vostres paraules... Sabeu, jove senyor, fa més de cinquanta anys, abans de retirar-me com a ermità en aquest bosc solitari, jo també vaig ser armat cavaller i vaig combatre molt valentament en molts combats heroics i memorables!

Tirant: Digueu-me, senyor, vós que en teniu gran experiència, com pot un home servir millor l'orde de cavalleria?

Ermità: I com, vas a ser armat cavaller i no saps quina és la regla i l'orde de cavalleria? Mira, mira el gravats i els textos d'aquest llibre. Per ell sabràs que són pocs i escollits els triats per a rebre aquest orde; que han d'estimar en no res la seva hisenda i ser generosos; que molt han de prear el seu valor i el seu honor, que han de reparar greuges i castigar insolències; que han de socórrer vídues i donzelles desamparades; que han de vèncer gegants i derrotar dracs; que han d'estimar apassionadament i tendrament la seva dama!

Martí Joan (al públic): I així de preparat Tirant va continuar el seu viatge cap a Londres per a ser armat cavaller

ESCENA 3

Entren el Rei d'Anglaterra, el Bisbe i quatre donzelles

Rei: Nós, Enric, per la gràcia de Déu Rei d'Anglaterra, ordenem i manem donar mundana glòria, honor i fama al virtuós cavaller Tirant lo Blanc. Volem que els reis d'armes el proclamin el millor dels cavallers pels quatre cantons del regne. Manem, encara, que sigui pujat en un cavall tot blanc i que ens acompanyi fins a l'Església de Nostre Senyor Sant Jordi. I rebí després l'orde de cavalleria. Jo, Enric.

Les quatre donzelles acompanyen Tirant davant del Bisbe

Bisbe: Què és el que voleu?

Donzelles: Gentilhome tenim que vol rebre l'orde de cavalleria doncs és digne i mereixedor de rebre-la.

Bisbe: Avanceu, doncs! Examineu, donzelles, el jove que ha d'ésser armat cavaller, no fos cas que fos coix o li faltés algun dels seus membres principals...

Les donzelles comencen a examinar Tirant.

Donzella 1: Ooo, quins braços tan forts i poderosos...!!

Donzella 2: Oooo, quin coll tan tibet i ample...!!

Donzella 3: Ooooo, quines cames tan rectes i resistents...!!

Donzella 4: Però... quin altre membre deu quedar per examinar? A, sí! *(Comença a examinar les intimitats de Tirant).* Oooooo, quina...!!

El seu comentari és tallat pels altres personatges, escandalitzats.

Donzella 1, Donzella 2, Donzella 3, Bisbe: Nena!!!!!!

Bisbe: Vós gentilhome, que rebeu l'orde de cavalleria, jureu a Déu i als Sants Evangelis de no venir en cap manera contra el vostre senyor natural, el Rei d'Anglaterra? I jureu que amb tot el vostre gran poder defensareu dones, donzelles, vídues, orfes, desamparades i fins i tot casades, si socors us demanen, i que entrareu en batalla per defensar aquells que ajuda us demanin?

El Rei li posa l'espasa damunt del cap; després li fa un petó.

Rei: Déu i mon Senyor Sant Jordi te facin bon cavaller!

El Rei li ceneix l'espasa.

Tirant (*al públic*): I aquesta ha estat des d'aleshores la manera en què som armats els cavallers.

El Rei i el bisbe surten d'escena.

ESCENA 4

Donzella1: I heu de saber que Tirant, a la Cort, juntament amb el seu cosí Diafebus, va participar en molts tornejos i sempre en va sortir vencedor.

Donzella 2: També en combats vertaders i cruelíssims era el guanyador.

Donzella3: Va ser en un d'ells on quatre reis -sí, sí, quatre- foren morts per les seves armes.

Donzella 4: Quatre reis?!

Donzella1: Sí, sí. Quatre reis.

Donzella2: De països diferents. Tots morts.

Donzella 3: L'un darrera de l'altre. En duel.

Tirant interromp l'explicació; les donzelles surten d'escena..

Tirant: A, però no cregueu que tot era lluita i violència, no. També participava en les festes i balls que es feien a palau. Música si us plau. I en una d'elles vaig conèixer la Bella Agnès...

Entra la Bella, mentre comença a sonar música de tango.

Tirant: Ballem, senyora?

Tirant i la Bella ballen estretament agafats. En una de les giravoltes Tirant posa el genoll en terra. El Sr. de les Vileshermes mira cada cop més enfurismat el que va passant.

Tirant: Senyora, per la coneixença que tinc del vostre molt valer en bellesa, gràcia i saber, us desitjo molt servir. I em faria feliç que la mercè vostra em volgués donar aquest fermall que sobre els pits porteu. Que per ell estaria disposat a combatre un cavaller a peu o a cavall, armat o desarmat!

B. Agnès: Valgui'm Santa Maria!! I per una cosa tan mínima i de tan poc valor us enfrontaríeu a aquests perills? Però no patiu pas... i prengueu vós mateix, amb les vostres pròpies mans, aquest fermall.

Les mans de Tirant, per agafar el fermall, fan una bona repassada als pits de la Bella Agnès.

Sr. de les Vileshermes: Aaaaaggg!!!!

B. Agnès: O, el meu promès!!

Sr. de les Vileshermes: I com us atreviu, indigne cavaller a grapejar aquest cos glorificat!? Doneu-me el fermall de la meva amiga, que si no me'l voleu donar la vostra vida serà de curta durada!!

Un i altre estiren el fermall. Finalment combaten brutalment. Es fereixen mútuament. A la fi, el Sr. de les Vileshermes cau mort i Tirant ferit. La Bella Agnès es comença a treure la roba -un strep-tease discret- per fer un matalàs a Tirant.

B. Agnès: No penséssiu pas malament, ni vosaltres, ni els meus pares, ni els meus germans... puix ho faig amb santa intenció... per... per ajudar-lo...

Tirant: Oi, quina escalforeta, tan, tan bona. Em sembla que ja em trobo una miqueeeta millor...

ESCENA 5

Entren Diafebus i Felip de França.

Felip: Senyoreta, si no es tapa es pot encostipar...

La Bella fujig mig vestint-se.

Tirant: Diafebus, cosí, no sou gaire oportú... Ep, i vós qui sou...?

Felip (*mira al seu voltant*): Qui? Ah, jo! Em penso que sóc Felip, el fill petit del Rei de França.

Tirant: Com heu crescut, gairebé no us reconeixia.

Felip: I vós qui sou? En Roger de Flor? En Batman?

Tirant: Veig que seguiu tan espavilat com sempre!

Felip: Que em podríeu deixar alguns diners per...

Entra un missatger.

Missatger 1: Senyors, us porto notícies molt greus! La illa de Rodes ha estat atacada per milers i milers de turcs. I és tanta la necessitat que els cristians tenen que ja s'han menjat els cavalls, els gats i totes les rates que a la ciutat hi havia. Senyor, si ben aviat no els arriba ajuda no podran més resistir!

Surt el missatger.

Tirant: O Déu, com em dol tot el que ens ha contat! Aleshores mano proveir els nostres vaixells d'armes i vitualles. A les armes cavallers, a les armes. Rodes ens espera i acudim a salvar-la!!

Mutis heroic de Tirant i Diafebus.

Felip: Però..., però què passa? Rodes? Quins turcs? No he entès res de res, però... Tirant, espereu-me que vinc amb vós! (*Inicia el mutis, però s'atura i mira el públic*). França? El dolor dels meus pares per la meva partida? Però si tant els fa que em quedi com que marxi, que diuen que sóc una mica ignorant i un poc avar i un xic groller, que em tenen en poca estima i... baaah! Tirant, Tirant!!

Mutis de Felip.

ESCENA 6

Entren Tirant i Diafebus.

Diafebus: Camí de Rodes, després de molts perills, vàrem fer una llarga estada a Palerm, capital de Sicília, on fórem molt ben rebuts pel Rei, la Reina... i per la seva filla, la infanta Ricomana.

Els personatges citats entren a escena.

Tirant: Majestats, Infanta Ricomana, en nom meu, dels meus cavallers i del Príncep Felip aquí present... (*el príncep no hi és, apareix totalment despistat després de parlar Tirant*), us agraïm de tot cor la vostra hospitalitat i la de la noble ciutat de Palerm, en la qual podrem recuperar forces per prosseguir el nostre viatge cap a Rodes.

Rei: Sigueu molt ben vinguts.

Reina: El nostre palau és casa vostra, noble cavaller.

Ricomana: ... i també vostra, príncep, príncep Felip de França. Noble senyor, què us ha semblat el vostre llarg viatge? Us agrada... la ciutat de Palerm, mmmmm?

Felip: Quina manera de malgastar diners, aquest viatge! Palerm? On és, Palerm?

Tirant: O, senyora, i tant que li ha agradat, però encara es troba una mica marejat i confon algunes coses. Palerm... Palerm l'encanta!

Ricomana: O, que simpàtic!

Diafebus saluda i es retira. Tirant indica a Felip que faci una reverència per acomiadar-se.

Felip : (*A la Reina*) Senyor... (*Al Rei*) Senyora...

Ricomana: Oi, que graciós i que simpàtic!

Felip: Nena... (*Felip fa una reverència a Ricomana, però, en fer-la, cau de cap a terra. Ricomana l'ajuda a aixecar-se, abraçant-se els dos ben fort*) Recoï, em pesa més el cap que el cul. (*Mirant-la molt interessat...*) En canvi a vós el cu...

Tirant: El cap!! El cap us està molt bé. Allà... allà on el teniu col·locat! (*Fa una gran reverència*) Gran Senyora...

Felip (*Fa una reverència absurda*): Nena...!

Ricomana: Oi, que graciós i que simpàtic!

Ricomana es situa a un extrem de l'escenari i Tirant i Felip en l'altre. Parlen -o canten- adreçant-se al públic.

Ricomana: Papà, mamà: A aquest palau mai no ha arribat un cavaller tan ben format. Mai fins avui un ideal, huauu, ha estat real!!

Felip: Aquesta Infanta té bona planta. Tot el que té li escau tan bé! Sí, aquesta Infanta té bona planta! Si tu m'ajudes, m'hi casaré!

Tirant: Ai, ai que ja han rebut la fletxa de l'amor! Quin embolic, quin enrenou! Però... a mi l'amor sempre em commou. T'ajudaré, príncep Felip, pel meu honor, t'ajudaré.

Tirant i Felip, després d'abraçar-se, es retiren al fons de l'escena. La Infanta parla, perillosament, just des de la vora de l'escenari.

Ricomana: Ooooo, quin xicot! Me n'he enamorat ben enamorada! Felip, Felipet, Felipó! Però si bé m'ha plagut a la vista, el pensament em diu que sembla una mica dur d'enteniment... No sé si m'escauria un marit així. A més, sempre amb aquest atrevit Tirant al costat que tothora contesta per ell. És ben clar, li posaré una prova, per veure com se'n surt, per observar ben a gust com és realment aquest Felip. El meu Felip...?

ESCENA 7

Tothom es mou per escena preparant un gran convit. Ricomana els dirigeix fins que tot és a punt.

Ricomana: Belles dames, nobles cavallers, tothom a taula! Príncep Felip, em faríeu l'honor de seure al meu costat? No, vós no, Tirant, vós seureu lluny de Felip, ... allà (*el fa seure entre el públic*), entre les dames més belles i els cavallers de Palerm.

Comencen a dinar elegantment, però, al cap de poc, Felip agafa moltes llesques de pa, es treu un all enorme de la butxaca i les comença a untar amb l'all.

Ricomana: Un all? Un all!! Porteu alls a les butaques!? Ah no, això si que no, de cap manera!!!

Tirant torna a escena.

Tirant: O príncep generós, que fins i tot trobant-vos en un convit penseu en el pobres! Sapigueu, senyors, que és costum dels prínceps de França que quan seuen a taula llesquen pa. L'adoben ben adobat amb un bon all, i posen una moneda de plata damunt de cada llesca, com ara mateix anava a fer Felip (*el mira fixament perquè ho faci i, amb molta recança, ho fa*), i després tota la safata és donada al pobres!

Ricomana: Valga'm Déu, que aquesta és la més bella caritat que mai he escoltat dir!

Felip (*al públic*): I, és clar, davant d'aquesta demostració de generositat immensa, ens vàrem casar. I Tirant va ser-ne el padrí... em sembla!

Forta música de fanfàrria, els personatges desfan alegrement l'escena.

ESCENA 8

Entra Martí Joan de Galba ; després tots els altres.

Martí Joan: Després d'haver deslliurat Rodes del poder dels infidels, Tirant i els seus cavallers donaren les veles al pròsper vent i navegaren amb bon temps i la mar tranquil·la fins que es trobaren davant de la ciutat de Constantinoble, capital de l'imperi de Bizanci.

Emperador: No és poca l'alegria que tinc de la vostra pròspera vinguda, cavaller virtuós, ja que l'esperança que poso en el vostre valor em fa oblidar tots els mals passats: tant la invasió del meu imperi pels turcs, com la mort recent del meu fill, caigut en la seva defensa. I perquè conegueu el molt amor que us tinc, us dono la capitania d'armes del meu imperi.

L'Emperador li dóna un bastó de comandament d'or massís.

Tirant: Senyor Emperador, de cap manera puc acceptar aquest honor, jo...

Emperador: A casa meva no puc manar sinó jo. Faci's la meva voluntat.

Tirant accepta.

Tirant: Senyor, vulgueu-me fer la gràcia d'anar a fer reverència a la Senyora Emperadriu i a sa estimable filla, la Infanta Carmesina.

Emperador: Seguiu-me, Capità, i no us estranyi ni la foscor ni les negres vestimentes, que és per causa del dol que ambdues porten.

ESCENA 9

Mig fosc. L'Emperador pren de la mà Tirant i avancen quasi a les palpentes fins arribar a un tendal de vels negres.

Emperador: Mano que s'obrin tots els finestrals i que així la daurada llum del sol il·lumini ma esposa i ma filla!
Senyora, heus ací el nostre Capità que ve per fer-vos reverència.

Llum general. Tirant besa la mà i el peu de l'Emperadriu.

Emperadriu: Benvingut sigueu, cavaller.

Emperador (al públic): I vet aquí que Tirant no hauria cregut mai trobar en aquesta terra coses com les que va veure, ja que la meva filla, (*Entra Carmesina d'esquena al públic, pentinant-se*), la Infanta Carmesina, és, senyores i senyors, així: Els cabells, una mica escampats, resplendeixen com madeixes d'or; el color de la cara és com de liris i roses mesclats...

Carmesina es gira de cara el públic.

Tirant (*apassionat*): ...El nas, prim i afilat; vermells com coral el llavis, i les dents molt blanques i menudes; els seus pits són rosats com dues pomes del paradís. I el seu mirar és ingenu i atrevit alhora.

Carmesina: Cavaller benaventurat, coneixem el vostre valor i fama, per aquesta raó esperem que per la vostra mà generosa puguem recuperar la nostra senyoria. Si així fos, jo us prometo de donar-vos el premi que volguéssiu, que res que demaneu no us serà denegat.

Tirant: Senyora, us prometo que la meva ànima no tindrà repòs fins que la meva mà dreta, sangonosa i cruel, no hagi fet morir aquells que escamparen la sang del vostre germà i sigui alliberada la terra dels seus invasors!

ESCENA 10

Tirant seu, capmoix i sospirant, en una cadira. Entra Diafebus.

Diafebus: Capità i cosí, què és aquest posat? Us prego que em digueu el vostre mal quin és, car si puc donar-vos algun remei, ho faré amb molt bona voluntat.

Tirant: O, Diafebus, no vulgueu turmentar-me que mai no he sentit tan greu mal com el que ara sento. Diafebus, cosí: ESTIC ENAMORAT!

Els actors "congelen" l'escena. Fosc.

ESCENA 11

Llum. Tirant resta a la cadira. Els altres actors converteixen l'escenari en un jardí inversemblant. Algú imita el piular dels ocellets i la remor d'aigua cristal·lina. Tirant s'aixeca i surt del seu ensopiment. Ell i Carmesina passegen pel "jardí". Un ocell penjat d'una canya i un cordill voleia al seu voltant.

Carmesina: Diguen-me, Capità: quin era el mal que, m'han dit, ahir sentíeu?

Tirant: Senyora, heu de saber que tol el mal és de mar, ja que els vents d'aquesta terra són més primers que els de ponent...

Carmesina: Doncs jo em pensava que la mar (*cal pronunciar "l'amar"*) donava salut i llarga vida... Cavaller virtuós, us tinc molta compassió i voldria que em diguéssiu que podria fer jo per ajudar-vos. Què us passa, Capità?

Tirant: Parlem, senyora, de coses que siguin de salut i d'alegria, i deixeu les de passions que turmenten l'ànima.

Carmesina: Tirant, el que vós volguéssiu saber de mi, per secret que fos, jo us ho diria de bon grat. I vós, a mi, no m'ho voleu explicar?

Tirant: Senyora, ja que l'altesa vostra em força a dir-ho, he de parlar! Senyora, jo estimo i estic enamorat!

Carmesina: O! Digueu-me, Tirant, i qui és la senyora que tant mal us fa passar?

Tirant un senyal: un servent entra un cavallet amb un gran quadre molt ben embolicat.

Tirant: Senyora, la imatge que aquí hi veureu em pot donar mort o vida.

Tirant marxa precipitadament. Carmesina comença a desembolicar el paquet.

Carmesina: Deu ser el retrat d'alguna dama... Un mirall? (*Es mira, sorpresa*) Un mirall!! Estic admirada de com un home, sense parlar, pot requerir d'amors una princesa!

ESCENA 12

Sorolls de guerra fets pels actors. Mentre l'Emperador parla, combat molt realista de Tirant contra el rei d'Egipte.

Emperador: I vet aquí que Tirant va haver de partir a la guerra, ja que els turcs havien derrotat el Duc de Macedònia, que era ben covard, i tot el meu imperi estava en perill.

Emperatriu: I en veure l'exèrcit turc, el nostre Capità va fer que tots els seus homes fingissin retirar-se ordenadament; així que el turcs cridaven: "Ja fugen, ja fugen!" i -ingenus- els perseguien.

Emperador: I per anar més lleugers per obtenir el botí, llençaven al terra les seves armes i cuirasses; aleshores Tirant va cridar:

Tirant (*atura un moment el seu combat*): Ara! Doneu la cara, cristians, i ataqueu-los per la dreta i per l'esquerra!

Emperador: I des del bosc, ballesters emboscats disparaven contra el turcs que escapaven desbaratats per tots els flancs. Ah, i ell combatia animosament el Rei d'Egipte fins que li va tallar...

Tirant li talla el cap. El mostra al públic i es retira al fons d l'escenari.

Emperatriu: ... el cap, ecs.

Emperador: En veure-ho els turcs fugiren i abandonaren el seu campament. I així els bons cavallers i soldats cristians pogueren entrar-hi a saquejar i robar ben a gust tot el que volgueren. (*Mirant a algú del públic*) Com diu? Ah, però això passa en totes les guerres, home!

ESCENA 13

Entra Plaerdemavida.

Plaerdemavida: Quan a la Cort varen conèixer les victòries de Tirant i els seus cavallers, decidiren d'anar al castell de Malveí, prop del front de batalla per a felicitar-los. I festejar, car els enamorats no poden passar massa temps absents l'un de l'altre. Vet aquí, doncs, que una nit quan tots els del castell dormien, jo, Plaerdemavida, la dama preferida de Carmesina, vaig fer

venir a la cambra de ma senyora el noble Tirant i -ai!- el seu cosí Diafebus. Ah, i vaig vigilar molt bé que la Vídua Reposada, una altra dama de Carmesina, envejosa i estúpida, dormís, que si no.... Per a tots vosaltres: La nit d'amor.

Fosc. Plaerdemavida encén espelmes per ella, Tirant i Diafebus, i els porta, de la mà, mig ballet, mig mim. La Vídua s'aixeca del seu llit i els segueix.

Plaerdemavida: Poseu-vos els peücs, per no fer soroll que si la Vídua Reposada ens descobreix...

Diafebus: Plaerdemavida, amor meu, si sentís alguna cosa pensarà que són rates...

Vídua Reposada (Al públic): Rates a mi, e? Valga'm Santa Maria, les coses que passen de nit en aquest castell...!

Tirant: A la nostra edat i amb peücs... i Carmesina, on és?

Carmesina ha encès una espelma i també volta per l'escenari.

Carmesina: Tirant! On sou?

Tirant: Carmesina...?

Carmesina: Tirant...?

Finalment es troben i s'abracen; mentre Diafebus i Plaerdemavida juguen amorosament.

Tirant: Carmesina, el meu amor... (*Juguen també amorosament*) Senyora, no us demano sinó la gràcia de treure-us jo mateix, amb les meves mans la vostra camisa. I doneu-me-la com a present, que la duré com a prova del nostre amor en totes les batalles.

Carmesina: Deixa'm, Tirant, deixa'm! Que jo t'he cridat ací per distreure't una mica llegint-te algun llibre religiós... Ai, no posis en perill la meva castedat!

Plaerdemavida : O, cruel Diafebus, que sense pietat ni misericòrdia m'has fet perdre la meva virginitat! Què serà de mi, trista?

Diafebus: Senyora, jo us juro i us prometo que us prendré per muller... quan s'acabin aquestes guerres.

S'apaguen totes les espelmes. Al cap de poc algú intenta encendre'n una altra fins aconseguir-ho; és la Vídua Reposada.

Vídua Reposada: Oooo, les coses que he sentit i que he vist! Ai, si ho expliqués a les altres dames! En dono gràcies als cels que m'han deixat ser testimoni de tantes meravelles! (*pausa*). Però em dol una miqueta no haver-ne estat protagonista...

Apaga l'espelma. Llum general.

ESCENA 14

Entren l'Emperador i l'Emperadriu.

Emperador: O desventurat de mi! Ara és perduda tota la meva esperança. Que val ser senyor de l'imperi grec si l'he de perdre? Què em val tenir una filla honesta i bona si ja no podrà heretar els meus béns? Car els turcs són arribats a les portes de Constantinoble i la tenen assetjada per mar i per terra! I Tirant és tan lluny d'aquí!!

Entra un missatger.

Missatger 2: Senyor! Tirant, el noble cavaller i capità de l'imperi, m'ha fet venir secretament a comunicar-vos que ell i els seus guerrers vénen prestament a donar-vos socors.

Emperador: O, benaventurat missatger, el meu cor... Ai, el meu cor no pot sofrir tanta alegria! *(es desmaia)*

Emperadriu: Espòs i senyor què teniu? O, quina emoció, jo... *(es desmaia)*.

Carmesina: Pare! Què teniu? Aviat tornaré a veure Tirant... Mare... Tirant... *(es desmaia)*.

Gran rebombori de batalla, molt espectacular. Poc a poc es fa silenci. La família reial es va recuperant. Sonen campanades alegres.

ESCENA 15

Off: VICTÒRIA, VICTÒRIA, VICTÒRIA!!!!!!!!!!

Música "heroica". Tirant entra en escena, on l'esperen l'Emperador i Carmesina.

Emperador: Senyor Tirant, en reconeixement als molts alts serveis i honors que heu fet a nós i al nostre imperi, us en valem fer donació, i, de torna, us volem donar la nostra filla per muller. I heu de ser obedient i acceptar tot el que us dic, que si no en seré molt enutjat!

Tirant: De cap de les maneres, mon Senyor, puc acceptar en vida vostra el vostre imperi. Però si vostra altesa em vol fer la gràcia de voler-me donar de torna la vostra filla, jo en seré molt i molt content!

Tirant i l'Emperador s'abracen. Després Tirant abraça Carmesina i es fan un llarg petó. Avancen cap al públic.

Carmesina *(cursi)*: I al sumptuós casament hi acudiren el Rei i la reina d'Anglaterra, el Príncep Felip i la seva esposa Ricomana i molts altres grans senyors i nobilíssimes dames i infinit poble.

Tirant: I tots participaren en la grandíssima festa del convit...

Carmesina *(molt cursi)*:... que fou molt abundós tant de dolç com de salat, tot servit en vaixella d'or i d'argent. I mentre anàvem menjant, sonava l'agradosa música *(algú posa la ràdio i dansen)* que convidava a tots els presents a dansar pels grans salons com així ho férem.

ESCENA 16

*Grans sons de timbals i trompetes. L'escena té sempre un to seriós. Entra un herald.
Després Martí Joan de Galba i Tirant.*

Herald: Nostre senyor l'Emperador mana que el cavaller Tirant lo Blanc sigui anomenat Cèsar i hereu de l'imperi grec. I mana també que tothom li juri fidelitat i el tracti i respecti com llur senyor natural!!

Martí Joan: Van passar uns anys, no gaires, al llarg dels quals Tirant va unir al domini i senyoria de l'imperi moltes terres i ciutats que va conquerir. Però vet aquí que un dia, mentre passejava plàcidament li va venir un mal de costat tan gran i poderós que l'hagueren de prendre en braços i portar-lo ací, en aquest llit. *(Tirant s'hi estira)*. I cap metge va saber aturar la seva malaltia.

Tirant: He confessat els meus pecats i he fet portar-me el vell llibre de cavalleries, el mateix que em va donar l'ermità, el meu mestre. *(Li porten)*. I Carmesina ha estat avisada... *(Aquesta entra. Música molt trista)*.

Senyora, la mort m'és tan veïna que no puc aturar-la mes. No em resta altra cosa sinó prendre de vós, estimada, el meu darrer, trist i dolorós comiat. No us puc més dir, el molt dolor que tinc no m'ho permet. *(Agonitzant)*. El meu amor per vós és extrem. El vostre Tirant, que us besa peus i mans, us encomana la seva anima. *(Mor)*.

Carmesina: O, fortuna monstruosa! O, fets cruels i miserables! Ai trista, que no puc retenir les meves llàgrimes, que aigua bullent par que sien! Vingui prestament a cercar-me la mort, que, sense Tirant, quin sentit té la vida?

Carmesina resta immòbil a escena. Poc a poc es va fent fosc.

Martí Joan:

Lo cavaller que en armes fou lo fènix
i la que fou de totes la més bella,
morts són ací, en esta xica tomba,
dels quals el món ressona viva fama:
Tirant lo Blanc i l'alta Carmesina.

La música va baixant, fins extingir-se.

F I